Στήν ὑπόθεση 227/81,

ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση πού ὑπέβαλε στό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τό Cour de cassation τῆς Γαλλίας, τμῆμα ἐργατικῶν διαφορῶν καί μέ τήν ὁποία ζητεῖται στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ ἐν λόγω δικαστηρίου μεταξύ

FRANCIS AUBIN

καί

1. UNION NATIONALE INTERPROFESSIONNELLE POUR L'EMPLOI DANS L'INDUSTRIE ET LE COMMERCE (UNEDIC)

2. ASSOCIATION POUR L'EMPLOI DANS LES INDUSTRIES ET LE COMMERCE DES YVELINES (ASSEDIC)

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 τοῦ Συμβουλίου περί ἐφαρμογῆς τῶν συστημάτων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως στούς μισθωτούς καί τίς οἰκογένειές τους πού διακινοῦνται ἐντός τῆς Κοινότητος καί κυρίως τῶν διατάξεων περί ἀνεργίας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς O. Due, πρόεδρο τμήματος, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

1992

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού οἱ διάδικοι κατέθεσαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Περιστατικά καί διαδικασία

Ὁ Aubin, γάλλος ὑπήκοος, εἰργάζετο στό Παρίσι σέ μία βελγική ἐπιχείρηση, ὅταν τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1970, ὁ ἐργοδότης του τοῦ προέτεινε μία θέση στίς Βρυξέλλες. Ὁ Aubin ἀπεφάσισε τότε νά ἐγκατασταθεῖ μέ τήν οἰκογένειά του στό Βέλγιο.

Τόν Δεκέμβριο 1972, ὁ Aubin ἄλλαξε ἐργοδότη καί ἐπανῆλθε νά ἐργασθεῖ στήν Γαλλία, στήν περιοχή τῶν Παρισίων, διατηρώντας, πάντως, προσωρινά τήν κατοικία του στό Βέλγιο.

Ἀπολυθείς γιά οἰκονομικούς λόγους τήν 25η Φεβρουαρίου 1975, ὁ Aubin, ὁ ὁποῖος κατέβαλλε κανονικά τίς εἰσφορές του στίς κοινωνικές ἀσφαλίσεις στήν Γαλλία, ἐζήτησε νά πληροφορηθεῖ τήν διαδικασία πού πρέπει νά ἀκολουθήσει, προκειμένου νά διεκδικήσει τά δικαιώματά του.

Μέ τήν ἀπό 12ης Μαρτίου 1975 ἐπιστολή, ὁ Ἐπιθεωρητής Ἐργασίας τῶν Yvelines ὑπέδειξε στόν Aubin ὅτι ἔπρεπε νά ἐγγραφεῖ ὡς ἄνεργος στόν τόπο κατοικίας του, στό Βέλγιο, καί ὅτι οἱ παροχές ἀνεργίας θά τοῦ καταβάλλονται ἀπό τίς βελγικές ὑπηρεσίες σύμφωνα μέ τούς τρόπους πού καθορίζουν οἱ κανονισμοί 1408/71 καί 574/72 τοῦ Συμβουλίου.

Ἀκολουθώντας τίς συμβουλές αὐτές, ὁ Aubin ἐτέθη στήν διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως στό Βέλγιο καί ἐζήτησε ἀπό τήν γαλλική διοίκηση νά τοῦ χορηγήσει τά ἀναγκαῖα γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 ἔντυπα, πού ἐξεδόθησαν μέ τήν ἀπόφαση 72 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1972 (JO L 261 σ. 1). Ἀλλά οἱ γαλλικές ὑπηρεσίες ἀπασχολήσεως ἠρνήθησαν τήν ἀποστολή ὁρισμένων ἐγγράφων, προοριζομένων, κατά τήν γνώμη τους, στήν ρύθμιση νομικῶν καταστάσεων διαφορετικῶν ἀπό ἐκείνη τοῦ ἐνδιαφερομένου.

Ἐν πάση περιπτώσει, τό Office national de l'emploi (Ἐθνική ὑπηρεσία ἀπασχολήσεως) τοῦ Βελγίου ἐγνώρισε στόν Aubin, μέ ἀπόφαση πού ἐκοινοποιήθη τήν 8η Αὐγούστου 1975, ὅτι δέν ἠδύνατο νά λαμβάνει παροχές ἀνεργίας, ἐπειδή δέν ἐπλήρει τούς ὅρους πού προβλέπει τό βελγικό βασιλικό διάταγμα τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1963 περί ἀπασχολήσεως καί ἀνεργίας, δηλαδή τήν ἄσκηση γιά μία ἡμέρα τουλάχιστο μισθωτῆς ἐργασίας στό Βέλγιο, κατά τήν διάρκεια τῶν προηγουμένων τῆς ἀπολύσεως δεκαοκτώ μηνῶν.

Ὁ Aubin δέν προσέβαλε τήν ἀπόφαση αὐτή στό Βέλγιο. Ἠξίωσε τήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας, στήν Γαλλία, ἀπό τήν Association pour l'emploi dans les industries et le commerce (ASSEDIC) τῶν Yvelines, ἡ ὁποία, βασιζομένη ἐπί τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ προσαρτωμένου στήν συλλογική σύμβαση τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1958 κανονισμοῦ, ἀπέρριψε τήν αἴτησή του λόγω τοῦ ὅτι δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία στήν Γαλλία.

Παρ' όλες τίς άλλεπάλληλες παρεμβάσεις τοῦ ἐνδιαφερομένου, πού προσπαθοῦσε νά ξεφύγει άπό μία κατάσταση άδιεξόδου, οἱ γαλλικές ὑπηρεσίες περιωρίζοντο στήν διαπίστωση ὅτι οἱ 6έλγοι συνάδελφοί τους ἠρμήνευαν διαφορετικά τά κοινοτικά κείμενα περί τῶν διακινουμένων ἀνέργων μισθωτῶν.

Τήν 1η Ὀκτωβρίου 1976, ὁ Aubin μετώκησε στήν περιοχή τῶν Παρισίων, ὅπου ἀνεῦρε νέα ἀπασχόληση.

Ὁ Aubin ἐνήγαγε τήν UNEDIC (Union nationale interprofessionnelle pour l'emploi dans l'industrie et le commerce) καί τήν ASSEDIC, τῶν Yvelines, ζητώντας τήν πληρωμή τῶν ὀφειλομένων άπό 25ης Φεβρουαρίου 1975 μέχρι 30ῆς Σεπτεμβρίου 1976 παροχῶν ἀνεργίας, δυνάμει τῆς γαλλικῆς νομοθεσίας, ἐνώπιον τοῦ Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων, τό ὁποῖο μέ τήν άπό 1ης Ἰουνίου 1978 άπόφαση ἔκρινε τήν ἀγωγή ἀπαράδεκτη ἔναντι τῆς UNEDIC καί ἀδάσιμη ἔναντι τῶν ἐναγομένων.

Ὁ Aubin ἤσκησε, κατά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἔφεση καί ἐν συνεχεία ἀναίρεση. Μέ άπόφαση τῆς 7ης Ἰουλίου 1981, τό Cour de cassation, τμῆμα ἐργατικῶν διαφορῶν, ὑπέβαλε στό Δικαστήριο τά ἑξῆς δύο προδικαστικά ἐρωτήματα:

«1) Γάλλος ὑπήκοος ἐργαζόμενος μέχρι τήν ἀπόλυσή του στήν Γαλλία, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ἐκεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία καί κατοικοῦσε στό Βέλγιο, ὅπου εἶχε ζητήσει τήν πρός τοῦτο ἐγγραφή του, ἐδικαιοῦτο, σύμφωνα μέ τήν κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, ἐπιδομάτων ἀνεργίας άπό τόν ἁρμόδιο φορέα τοῦ 6ελγικοῦ κράτους ἤ ἠδύνατο νά ἀπαιτήσει 6ασίμως καί άπό τόν ἁρμόδιο φορέα τοῦ γαλλικοῦ κράτους;

2) Τό γεγονός ὅτι ἔχει ἐγγραφεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία στό Βέλγιο δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι καλύπτει τήν ἀπαιτουμένη άπό τήν γαλλική κανονιστική ρύθμιση προϋπόθεση, πού συνίσταται στό νά ἔχει ἐγγραφεῖ πρός τοῦτο ὁ ἐν λόγω πολίτης στήν Agence nationale pour l'emploi, στήν Γαλλία;»

Ἡ ἀπόφαση παραπομπῆς ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 3η Αὐγούστου 1981.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν οἱ Francis Aubin, ἐνάγων, ἐκπροσωπούμενος άπό τήν Claire Waquet, δικηγόρο παρά τῷ Conseil d'État καί τῷ Cour de cassation, καί τήν Catherine Veron-Clavière, δικηγόρο παρά τῷ Cour de Paris, ἡ UNEDIC καί ἡ ASSEDIC, ἐναγόμενες, ἐκπροσωπούμενες άπό τόν Christian Boullez, δικηγόρο παρά τῷ Conseil d'État καί τῷ Cour de cassation, ἡ γαλλική κυβέρνηση ἐκπροσωπουμένη άπό τήν Maryse Aulagnon, μέλος τῆς διυπουργικῆς ἐπιτροπῆς ἐπί θεμάτων εὐρωπαϊκῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη άπό τόν νομικό της σύμβουλο Jean Amphoux, ἐπικουρούμενο άπό τόν Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλῶν.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

Μέ διάταξη τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1982, τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95 παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἀπεφάσισε νά ἀναθέσει τήν παροῦσα ὑπόθεση στό δεύτερο τμῆμα.

II — Περίληψη τῶν γραπτῶν παρατηρήσεων πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

Ἐπί τοῦ πρώτου ἐρωτήματος

Κατά τόν ἐνάγοντα Aubin, ἡ ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα εὑρίσκεται, χωρίς δυσκολία, στό ἄρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχεῖο α) τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 τοῦ Συμβουλίου, 6άσει τοῦ ὁποίου «ὁ ἐργαζόμενος πού ἀπασχολεῖται στό ἔδαφος Κράτους μέλους ὑπόκειται στήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ, ἀκόμη καί ἄν κατοικεῖ στό ἔδαφος ἄλλου Κράτους μέλους, ἤ ἄν ἡ ἐπιχείρηση ἤ ὁ ἐργοδότης πού τόν ἀπασχολεῖ ἔχει τήν ἕδρα της ἤ τήν κατοικία του στό ἔδαφος ἄλλου Κράτους μέλους. Ἡ γενική αὐτή ἀρχή ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τό ἄρθρο 67 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, τό ὁποῖο θέτει ὡς προϋπόθεση ἐφαρμογῆς τῶν παραγράφων 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ «τόν ὅρο ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔχει συμπληρώσει τελευταῖα περιόδους ἀσφαλίσεως ἤ ἀπασχολήσεως κατά τίς διατάξεις τῆς νομοθεσίας δυνάμει τῆς ὁποίας ζητοῦνται οἱ παροχές».

Ἐφ' ὅσον δέν ὑπόκειται σέ καμμία ἀπό τίς προβλεπόμενες στά ἄρθρα 14 καί 17 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 ἐξαιρέσεις, ὁ ἐνάγων θεωρεῖ, συνεπῶς, ὅτι οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους μέλους τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως, ἐν προκειμένω οἱ γαλλικές ὑπηρεσίες, εἶναι ἁρμόδιες γιά τήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας.

Ὁ Aubin παρατηρεῖ ὅτι ἡ συζήτηση, πού ἄρχισε στούς κόλπους τῆς γαλλικῆς διοικήσεως καί τῶν 6ελγικῶν ὀργανισμῶν, ἐνετοπίσθη στό ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, ἐνῶ καθένα ἀπό τά δύο κράτη ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Aubin ὑπάγεται στήν διάταξη αὐτή, τήν ὁποία ἑρμηνεύουν διαφορετικά. Ἡ διάταξη αὐτή ὁρίζει ὅτι:

«Ὁ ἄνεργος πού κατοικοῦσε κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεώς του στό ἔδαφος Κράτους μέλους ἄλλου ἀπό τό ἁρμόδιο κράτος λαμβάνει παροχές κατά τίς ἀκόλουθες διατάξεις:

i) ὁ ἐργαζόμενος, πλήν τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται σέ μερική ἤ προσωρινή ἤ πλήρη ἀνεργία καί ὁ ὁποῖος παραμένει στήν διάθεση τοῦ ἐργοδότου του ἤ τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως στό ἔδαφος τοῦ ἁρμοδίου κράτους, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ, σάν νά κατοικοῦσε στό ἔδαφός του· οἱ παροχές αὐτές καταβάλλονται ἀπό τόν ἁρμόδιο φορέα·

ii) ὁ ἐργαζόμενος, πλήν τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται σέ πλήρη ἀνεργία καί ὁ ὁποῖος τίθεται στή διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως στό ἔδαφος τοῦ Κράτους μέλους ὅπου κατοικεῖ, ἤ ἐπιστρέφει στό ἔδαφος αὐτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ, σάν νά εἶχε ἀσκήσει ἐκεῖ τήν τελευταία του ἀπασχόληση· οἱ παροχές αὐτές καταβάλλονται ἀπό τόν φορέα τοῦ τόπου κατοικίας καί εἰς 6άρος του. Ἄν ὅμως στόν ἐργαζόμενο αὐτόν εἶχε ἀναγνωρισθεῖ τό δικαίωμα παροχῶν εἰς 6άρος τοῦ ἁρμοδίου φορέα τοῦ Κράτους μέλους, στήν νομοθεσία τοῦ ὁποίου ὑπήχθη τελευταῖα, λαμβάνει τίς παροχές σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 69. Τό δικαίωμα τῶν παροχῶν σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ κράτους ἀναστέλλεται γιά τήν περίοδο, κατά τήν ὁποία ὁ ἄνεργος δύναται, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 69, νά διεκδικήσει παροχές κατά τήν νομοθεσία, στήν ὁποία εἶχε ὑπαχθεῖ τελευταῖα.»

Οἱ γαλλικοί φορεῖς, τούς ὁποίους συνεβουλεύθη ὁ ἐνάγων, ἀπεφάσισαν ὅτι στό μέτρο πού ὁ ἐνδιαφερόμενος κατοικοῦσε στό Βέλγιο καί εἰργάζετο στήν Γαλλία, ἁρμόδιο κράτος γιά τήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας ἦταν κατ' ἀνάγκη τό Βέλγιο. Ἀλλά, κατά τόν ἐνάγοντα, τό ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) ii) δέν θεσπίζει ὑποχρέωση, ἀλλά ἁπλή δυνατότητα ἐξαιρέσεως ἀπό τόν γενικό κανόνα τοῦ ἄρθρου 13. Προβλέποντας τήν μεταφορά τοῦ βάρους τῶν παροχῶν ἀπό τό Κράτος μέλος τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως στό κράτος κατοικίας, τό ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) ii) ἐπιφυλάσσει στούς ἐργαζομένους, τῶν ὁποίων τό κράτος ἐπιλογῆς δέν εἶναι αὐτό ὅπου εἶχαν τήν τελευταία τους ἀπασχόληση, τήν δυνατότητα νά λαμβάνουν παροχές ἀνεργίας στό κράτος πού κατοικοῦν, ὑπό τόν ὅρο, πάντως, νά ἐκφράσουν ρητῶς τήν ἐπιθυμία τους νά ἐπανέλθουν στό κράτος αὐτό ἐπιλογῆς καί νά τεθοῦν ὑπό τήν νομοθεσία του. Ὁ ἐνάγων θεωρεῖ, πάντως, ὅτι ἄν ὁ ἐργαζόμενος δέν ζητήσει νά ὑπαχθεῖ στό ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) ii), ἡ διάταξη αὐτή δέν δύναται νά τοῦ ἀντιταχθεῖ ἀπό τό κράτος τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως ἀπό τό ὁποῖο ζητεῖ, σύμφωνα μέ τίς γενικές ἀρχές, τήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας.

Ὁ Aubin ἀναφέρεται στήν ἀπόφαση Di Paolo (ὑπόθεση 76/76, Recueil 1977, σ. 315), στήν ὁποία τό Δικαστήριο, ἀφοῦ ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἐξαίρεση τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) ii) τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 ἔπρεπε νά ἑρμηνευθεῖ αὐστηρῶς, ἡρμήνευσε τήν ἔννοια τῆς κατοικίας, πού ἀναφέρεται στήν διάταξη αὐτή, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι, «ἐφ' ὅσον ἐργαζόμενος ἔχει σταθερή ἀπασχόληση ἐντός Κράτους μέλους, αὐτό ἀποτελεῖ τεκμήριο ὅτι κατοικεῖ στό ἐν λόγω κράτος, ἀκόμη καί ἄν ἄφησε τήν οἰκογένειά του σέ ἄλλο Κράτος μέλος». Ἀπό τήν ἀπόφαση Di Paolo προκύπτει ὅτι τό τεκμήριο αὐτό δύναται νά ἀνατραπεῖ μόνο ἄν ἀποδειχθεῖ ὅτι, στό κράτος πού διατείνεται ὅτι εἶναι τό κράτος τῆς κατοικίας, ὁ ἐργαζόμενος διατηρεῖ τό σύνηθες κέντρο τῶν συμφερόντων του. Τό Δικαστήριο λαμβάνει ὑπ' ὄψη «τήν διάρκεια καί τήν συνέχεια τῆς κατοικίας πρίν τήν μετακίνηση τοῦ ἐνδιαφερομένου, τήν διάρκεια καί τόν σκοπό τῆς ἀπουσίας του, τόν χαρακτήρα τῆς ἀπασχολήσεως πού ἀνεῦρε στό ἄλλο Κράτος μέλος, καθώς καί τήν πρόθεση τοῦ ἐνδιαφερομένου ὅπως αὐτή συνάγεται ἀπό τό σύνολο τῶν περιστάσεων (ἀπόφαση Di Paolo σκέψη 22).

Ἀλλά, ἀπό τά μή ἀμφισβητούμενα περιστατικά τῆς ὑποθέσεως προκύπτει ὅτι τό σύνηθες κέντρο τῶν συμφερόντων τοῦ Aubin εἶναι στήν Γαλλία. Οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ὠδήγησαν τόν ἐνάγοντα νά «μετακινηθεῖ» στό Βέλγιο, ἦσαν καθαρά συγκυριακοί, στό μέτρο πού συνεδέοντο μέ προταθεῖσα ἀπό τόν θέλγο ἐργοδότη προαγωγή. Ὁ Aubin ἐξέφρασε σαφῶς τήν πρόθεσή του νά διατηρήσει τό κέντρο τῶν συμφερόντων του στήν Γαλλία ὅταν ἀπώλεσε τήν ἐργασία του στό Βέλγιο καί μετά ὅταν τόν Φεβρουάριο 1975 ἀπελύθη. Ὁ ἐνάγων ἐπιμένει νά ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ ἐγγραφή στήν ἐθνική ὑπηρεσία ἀπασχολήσεως τοῦ Βελγίου ἀπετέλει ἁπλό διοικητικό μέτρο, ἀναγκαῖο, σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες πού παρεσχέθησαν ἀπό τίς γαλλικές ὑπηρεσίες, γιά τήν εἴσπραξη τῶν παροχῶν ἀνεργίας. Εἶναι ἀδύνατο νά θεωρηθεῖ τό διάβημα αὐτό ὡς ἐπιθυμία τοῦ ἐνάγοντος νά «ἐπιστρέψει» στό Βέλγιο καί νά ἐξεύρει ἐκεῖ ἀπασχόληση.

Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τά ἀνωτέρω, ὁ ἐνάγων θεωρεῖ ὅτι ἐδικαιοῦτο νά ἀξιώσει ἀπό τίς ὑπηρεσίες τοῦ γαλλικοῦ κράτους,

κράτος τῆς τελευταίας του ἀπασχολήσεως, τήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτή τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) ii) εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἡ μόνη ἡ ὁποία συμβιβάζεται μέ τήν ἀρχή τῆς ἐλευθέρας διακινήσεως πού διατυπώνεται στό ἄρθρο 51 τῆς συνθήκης. Ὁ ἐνάγων προσθέτει, ὁάσει τῶν ἀποφάσεων Petroni (ὑπόθεση 24/75, Recueil 1975, σ. 1149) καί Manzoni (ὑπόθεση 112/76, Recueil 1977, σ. 1647), ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ ἑρμηνεία διατάξεως τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά στερεῖ τόν διακινούμενο ἐργαζόμενο τῶν δικαιωμάτων πού ἔχει δυνάμει τῆς ἐθνικῆς μόνο νομοθεσίας, ἡ ἑρμηνεία αὐτή πρέπει νά παραμερίζεται. Παρομοία εἶναι ἡ προτεινομένη ἀπό τήν γαλλική διοίκηση ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6) ii), στό μέτρο πού ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἀφήνει ἀκάλυπτο τόν ἐργαζόμενο ἔναντι τῆς ἀνεργίας.

Κατά τίς ἐναγόμενες (UNEDIC καί ASSEDIC), τό πρῶτο προδικαστικό ἐρώτημα εἶναι διπλό: ἀναφέρεται, ἀφ' ἑνός, στό κατά πόσον ὁ Aubin εἶχε τήν ἐπιλογή νά ζητήσει τήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας ἀπό τούς ἁρμοδίους ὁελγικούς ἤ γαλλικούς φορεῖς, καί ἀφ' ἑτέρου, ποιός ἀπό τούς δύο ἐνδιαφερομένους ἐθνικούς φορεῖς ἔφερε τό ὁάρος καταβολῆς τῶν παροχῶν ἀνεργίας.

Ἐπί τοῦ πρώτου σημείου, οἱ ἐναγόμενες παρατηροῦν ὅτι οἱ κανονισμοί 1408/71 καί 574/72 τοῦ Συμβουλίου, οἱ ὁποῖοι συντονίζουν κυρίως τά συστήματα παροχῶν ἀνεργίας στό πλαίσιο τῆς ΕΟΚ, καθορίζουν τόν ἐθνικό φορέα λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη ἀντικειμενικά στοιχεῖα ἐκτιμήσεως. Κατά συνέπεια, ὁ Aubin δέν εἶχε καμμία ἐπιλογή ὡς πρός τό ἐφαρμοστέο σύστημα (ὁελγικό ἤ γαλλικό), καθ' ὅσον αὐτό προκύπτει ἀπό τούς κοινοτικούς κανόνες συντονισμοῦ.

Ἐπί τοῦ δευτέρου σημείου, οἱ ἐναγόμενες ἰσχυρίζονται ὅτι δέν πρέπει νά ἀναζητηθοῦν οἱ λόγοι γιά τούς ὁποίους ὁ Aubin δέν ἐνεγράφη ὡς αἰτῶν ἐργασία στήν Γαλλία, ἀλλά νά διαπιστωθεῖ ὅτι ἐνεγράφη ὡς αἰτῶν ἐργασία στό Βέλγιο. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, ἡ κατάσταση τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑπάγεται στό ἄρθρο 71 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, ὁάσει τοῦ ὁποίου ὁ ἐθνικός φορεύς πού καταβάλλει τίς παροχές εἶναι αὐτός τοῦ κράτους ὅπου ὁ ἐργαζόμενος ἐνεγράφη ὡς αἰτῶν ἐργασία, ἤτοι ὁ ὀργανισμός ἀπασχολήσεως τοῦ Βελγίου.

Ἡ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ ὑπενθύμισε τούς ὅρους τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ σκοπός τῆς διατάξεως αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἐκφράζεται στήν ἑνάτη αἰτιολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, εἶναι νά ἐπιτρέψει στούς ἐργαζομένους πού ἔχουν μείνει χωρίς ἐργασία νά λαμβάνουν παροχές ἀνεργίας ὑπό τούς καλυτέρους ὅρους, πρός ἀναζήτηση νέας ἀπασχολήσεως. Ἡ κοινοτική κανονιστική ρύθμιση προβλέπει ἔτσι τήν δυνατότητα γιά ἕναν ἐργαζόμενο νά ἀπολαύει τοῦ συστήματος ἀσφαλίσεως καί προνοίας τῶν ἀνέργων Κράτους μέλους ὅπου διαμένει (ὑπόθεση 39/76, Mouthaan, Recueil 1976, σ. 1901).

Κατά τήν Ἐπιτροπή, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τούς ὅρους τοῦ ἄρθρου 71, πρέπει νά γίνει διάκριση μεταξύ τῆς καταστάσεως τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου (ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο α)) καί ἐκείνης τοῦ μή μεθοριακοῦ ἐργαζομένου, ὁ ὁποῖος κατά τήν τελευταία περίοδο ἀπασχολήσεώς του κατοικοῦσε στό ἔδαφος Κράτους μέλους ἄλλου ἀπ' αὐτό ὅπου εἶχε τήν ἀπασχόλησή του (ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο 6)).

Κατά τήν Ἐπιτροπή, κανένα στοιχεῖο τοῦ φακέλλου δικογραφίας δέν ἐπιτρέπει νά

καθορισθεῖ μέ βεβαιότητα ἄν ὁ Aubin ἦταν ἤ ὄχι μεθοριακός ἐργαζόμενος. Ἀλλά, ἐν πάση περιπτώσει, εἴτε ὁ Aubin ἦταν μεθοριακός ἐργαζόμενος, ὁπότε οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο α) περίπτωση ii) τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 εἶναι ἐφαρμοστέες, εἴτε ἀντιθέτως, μή μεθοριακός ἐργαζόμενος ὑπαγόμενος στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχεῖο β) περίπτωση ii) τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ, οἱ παροχές ἀνεργίας πού ὠφείλοντο στόν Aubin, ὁ ὁποῖος ἐτέθη στήν διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως τοῦ Βελγίου ὅπου κατοικοῦσε, ἦταν, δυνάμει τῶν διατάξεων αὐτῶν, εἰς βάρος τῶν βελγικῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως καί γιά τόν καθορισμό τοῦ δικαιώματος στίς παροχές αὐτές θά ἔπρεπε οἱ περίοδοι ἀπασχολήσεως τοῦ Aubin στήν Γαλλία νά ἐξομοιωθοῦν πρός περιόδους ἀπασχολήσεως στό Βέλγιο.

Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* ὑπογραμμίζει, προκαταρκτικῶς, ὅτι στό μέτρο πού ὁ κανονισμός 1408/71 τοῦ Συμβουλίου περιέχει διατάξεις πού ἀναφέρονται στήν μή σώρευση τῶν παροχῶν (ἄρθρο 12), ὁ Aubin ἠδύνατο μόνο νά λαμβάνει παροχές εἴτε ἀπό τό βελγικό εἴτε ἀπό τό γαλλικό κράτος.

Τό ἄρθρο 67 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 ὁρίζει, στήν παράγραφο 3, ὅτι ἡ τελευταία περίοδος ἀπασχολήσεως πρέπει νά ἔχει συμπληρωθεῖ κατά τίς διατάξεις τῆς νομοθεσίας δυνάμει τῆς ὁποίας ζητοῦνται οἱ παροχές, δηλαδή, στήν πραγματικότητα, στό ἔδαφος τοῦ κράτους κατοικίας, πού εἶναι τό ἁρμόδιο κράτος γιά τήν χορήγηση πλήρους παροχῆς ἀνεργίας.

Ἡ γαλλική κυβέρνηση παρατηρεῖ ὅτι τό ἄρθρο 71 παράγραφος 1 ἀποτελεῖ ἐξαίρεση τῆς διατάξεως αὐτῆς πρός ὄφελος τῶν μεθοριακῶν ἐργαζομένων καί ὁρισμένων διακινουμένων ἐργαζομένων. Ἡ διάταξη αὐτή, ὅπως ἡρμηνεύθη ἀπό τό Δικαστήριο στήν ἀπόφαση Di Paolo (ὑπόθεση 76/76, Recueil 1977, σ. 315, παράγραφος 3 τοῦ διατακτικοῦ), ἐπιτρέπει τήν χορήγηση παροχῶν στούς ἀνέργους, οἱ ὁποῖοι, μέ τήν αὐστηρή ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 67 παράγραφος 3 θά ἐστεροῦντο τίς παροχές αὐτές. Ἡ γαλλική κυβέρνηση ὑπογραμμίζει ὅτι δέν ἀρνεῖται τίς γαλλικές παροχές ἀνεργίας πρός ἐργαζόμενο πού ἐστερήθη τήν ἐργασία πού ἤσκει ἐπί ἐδάφους ἄλλου Κράτους μέλους, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργαζόμενος αὐτός ὁρίζει τήν κατοικία του στήν Γαλλία καί τίθεται στήν διάθεση τῶν γαλλικῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως.

Ἡ γαλλική κυβέρνηση παρατηρεῖ, πάντως, ὅτι οἱ βελγικές ὑπηρεσίες δέν ἡρμήνευσαν τό ἄρθρο 71 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 κατ' αὐτή τήν ἔννοια καί εὔχεται τήν γενίκευση τῶν κριτηρίων πού τό Δικαστήριο καθιέρωσε στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως Di Paolo, κατά τρόπο ὥστε νά ἀναγνωρίζεται ἡ ὕπαρξη συνδέσμου μεταξύ τοῦ κράτους ἀπασχολήσεως καί τοῦ κράτους κατοικίας.

Ἐπί τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος

Κατά τόν *ἐνάγοντα* Aubin, ἡ ἀρχή τοῦ ἰσοδυνάμου τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων στά διάφορα Κράτη μέλη πρός ἀπόλαυση τῶν δικαιωμάτων, πού πηγάζουν ἀπό τήν σύμβαση ἐργασίας, συνάγεται κατ' ἀνάγκην ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐλευθέρας διακινήσεως τῶν ἐργαζομένων, πού καθιερώνουν τά ἄρθρα 48 ἕως 51 τῆς συνθήκης τῆς Ρώμης. Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν ἀρχή αὐτή, ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἀντιτάξει σέ ἐργαζόμενο τήν ἔλλειψη μιᾶς προϋποθέσεως πού ἐπιβάλλεται ἀπό τήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ γιά τήν καταβολή τῶν παροχῶν πού προκύπτουν ἀπό τήν σύμβαση ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργαζόμενος, καλοπίστως, πληροῖ ἴση ἤ ἰσοδύναμη προϋπόθεση σέ ἄλλο Κράτος μέλος.

Ἀπό τίς παρατηρήσεις τοῦ ἐνάγοντος συνάγεται ὅτι τό ἰσοδύναμο τῶν προϋποθέσεων ἐπιτρέπει νά ξεπερασθοῦν οἱ ἀσάφειες πού προκύπτουν ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν διαφορετικῶν ἐθνικῶν νομοθεσιῶν,

έξασφαλίζοντας τήν ένότητα έρμηνείας καί τήν όμοιομορφία έφαρμογῆς τῶν άρχῶν τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Ὁ κανόνας τῆς ἰσοδυναμίας τῶν προϋποθέσεων ἁρμόζει, ἰδίως, ἐπί τῶν τυπικῶν ζητημάτων, ὅπως ἡ ἀπαίτηση διοικητικῆς ἐγγραφῆς ἤ ἐγγραφῆς σέ μητρῶο. Ἡ προϋπόθεση τῆς «καλῆς πίστεως», προστιθεμένη στόν κανόνα αὐτό, θά προελάμβανε τίς ἀπατηλές ἐγγραφές ἤ τίς παραλείψεις τοῦ ἐργαζομένου.

Ὁ ἐνάγων θεωρεῖ ὅτι αὐτό πού ἔχει σημασία γιά τό κοινοτικό δίκαιο, δέν εἶναι οἱ τυπικές προϋποθέσεις ἐγγραφῆς ἤ ὑπαγωγῆς πού θέτει Κράτος μέλος γιά τήν ἀπόλαυση ἑνός πλεονεκτήματος, ἀλλά μόνο οἱ οὐσιαστικές ἀντικειμενικές προϋποθέσεις, ἀπό τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἡ χορήγηση τοῦ πλεονεκτήματος αὐτοῦ. Τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη κατά τήν ἔννοια αὐτή στήν ἀπόφαση Mouthaan (ὑπόθεση 39/76, Recueil 1976, σ. 1901), ἀναγνωρίζοντας ὅτι «ἡ ἰδιότης τοῦ ἐργαζομένου κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἀποκτηθεῖσα, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργαζόμενος πληροῖ τίς οὐσιαστικές προϋποθέσεις πού καθορίζονται ἀντικειμενικῶς ἀπό τό ἐφαρμοστέο στόν ἐργαζόμενο σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἀκόμη καί ἄν τά ἀναγκαῖα βήματα γιά τήν ὑπαγωγή στό σύστημα αὐτό δέν ἔχουν γίνει».

Ὁ ἐνάγων συμπεραίνει ὅτι ἡ ἔλλειψη ἐγγραφῆς σέ Κράτος μέλος δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στήν καταβολή τῶν παροχῶν ἀνεργίας, καί ἀκόμη περισσότερο ὅταν, ὅπως ἐν προκειμένῳ, δέν ὑπάρχει ἔλλειψη ἐγγραφῆς, ἀλλά ἐσφαλμένη ἐγγραφή, πού δέν δύναται νά καταλογισθεῖ στόν ἐνδιαφερόμενο. Στό δεύτερο ἐρώτημα προσήκει, συνεπῶς, καταφατική ἀπάντηση.

Ὑπογραμμίζει, ἐπί πλέον, ὅτι ἡ ἀρχή τῆς ἐπιεικείας, πού περιλαμβάνεται στά ἐξασφαλιζόμενα ἀπό τήν κοινοτική ἔννομο τάξη θεμελιώδη δικαιώματα, ἐπιβάλλει νά τοῦ καταβληθοῦν οἱ ὀφειλόμενες παροχές.

Οἱ *ἐναγόμενες* (ἡ UNEDIC καί ἡ ASSEDIC) διαπιστώνουν ὅτι καμμία διάταξη τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 τοῦ Συμβουλίου, ἐκτός τοῦ ἄρθρου 69 πού δέν ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένῳ δέν προβλέπει ὅτι ἡ ἐγγραφή πρός ἐξεύρεση ἐργασίας σέ ἕνα Κράτος μέλος θεωρεῖται ἀρκετή πρός λήψη τῶν παροχῶν δυνάμει τῶν ἐφαρμοστέων κανόνων σέ ἄλλο Κράτος μέλος. Τά κριτήρια ὑπαγωγῆς τοῦ ἐργαζομένου πού εἶναι ἄνεργος στό κράτος ὅπου ἔχει ἐγγραφεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία καί ὅπου κατοικεῖ, ἔχουν καθορισθεῖ ἀπό τόν κανονισμό 1408/71. Ἀποδοχή ἀντιθέτου θέσεως ἰσοδυναμεῖ μέ καταστροφή τῆς οἰκονομίας τοῦ κοινοτικοῦ συστήματος πού ἐθέσπισε τό Συμβούλιο.

Ἡ *Ἐπιτροπή* θεωρεῖ ὅτι στό μέτρο πού ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι οἱ παροχές ἀνεργίας ὀφείλονται ἀπό τίς βελγικές ὑπηρεσίες ἀπασχολήσεως, τό δεύτερο ἐρώτημα εἶναι χωρίς ἀντικείμενο.

Ἡ Ἐπιτροπή διευκρινίζει, γιά κάθε ἐνδεχόμενο, ὅτι τό ἄρθρο 86 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 τοῦ Συμβουλίου (αἰτήσεις, δηλώσεις ἤ προσφυγές πού ὑποβάλλονται πρός τήν ἀρχή ... Κράτους μέλους ἄλλου ἀπό τό ἁρμόδιο κράτος) δέν προσφέρει καμμία βοήθεια στόν Aubin, στό μέτρο πού ἡ διάταξη αὐτή δέν ἐπιτρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ ἐγγραφή πρός ἀναζήτηση ἐργασίας στό Βέλγιο ἀρκεῖ γιά νά καταστήσει ἁρμόδιες τίς γαλλικές ὑπηρεσίες, ἐνῶ, ἐν προκειμένῳ, οἱ παροχές ἀνεργίας εἶναι εἰς βάρος τῶν βελγικῶν ὑπηρεσιῶν.

Τό ἄρθρο 86 ἀποβλέπει νά διευκολύνει τά διοικητικά διαβήματα τοῦ διακινουμένου ἐργαζομένου πού δέν προσέφυγε στόν φορέα τοῦ ἁρμοδίου κράτους ἀλλά ἀπευθύνθη στήν ἀντίστοιχη ἀρχή ἄλλου Κράτους μέλους. Τό ἄρθρο 86 προβλέπει, στήν περίπτωση αὐτή, τήν κοινοποίηση τῶν αἰτήσεων μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν (ὑπόθεση 40/70, Costers, Recueil 1974, σ. 1325 ὑπόθεση 108/75, Balsamo, Recueil 1976, σ. 378).

Κατά τήν Ἐπιτροπή, ὁ ἐνάγων δύναται, ἀντιθέτως, νά ἐπικαλεσθεῖ τήν διάταξη αὐτή, ἀφ' ἑνός, κατά τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν γιά νά διαβιβάσουν στίς βελγικές ὑπηρεσίες τήν αἴτηση παροχῶν πού κατέθεσε (ὑπόθεση 143/79, Walsh, Recueil 1980, σ. 1639), καί ἀφ' ἑτέρου, κατά τῶν βελγικῶν ὑπηρεσιῶν γιά νά λάβουν ὑπ' ὄψη τήν ἐν λόγω αἴτηση.

Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* προτείνει στό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ ὅτι, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τούς ὅρους τῆς κοινοτικῆς κανονιστικῆς ρυθμίσεως, καί κυρίως τά ἄρθρα 69 καί 71 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, ἡ ἐγγραφή πρός ἀνεύρεση ἐργασίας στό κράτος πού χορηγεῖ καί καταβάλλει τίς παροχές ἀνεργίας ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν λήψη τῶν παροχῶν.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 4ης Μαρτίου 1982 ἀγόρευσαν οἱ διάδικοι.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Ἀπριλίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ τήν ἀπό 7ης Ἰουλίου 1981 ἀπόφαση, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο τήν 3η Αὐγούστου 1981, τό γαλλικό Cour de cassation ὑπέβαλε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ἐρωτήματα ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 περί ἐφαρμογῆς τῶν συστημάτων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως στούς μισθωτούς καί τίς οἰκογένειές τους πού διακινοῦνται ἐντός τῆς Κοινότητος (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τόμ. 05/001, σ. 73), ἰδίως δέ τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ πού ἀφοροῦν τήν ἀνεργία.

2 Τά ἐρωτήματα αὐτά ἀνέκυψαν στό πλαίσιο διαφορᾶς μεταξύ τοῦ Aubin καί τῆς Union nationale interprofessionnelle pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (UNEDIC) καί τῆς Association pour l'emploi dans les industries et le commerce (ASSEDIC) τοῦ νομοῦ Yvelines.

3 Ὁ Aubin, γάλλος ὑπήκοος, εἰργάζετο στό Παρίσι σέ μία βελγική ἐπιχείρηση. Ἀποδεχθείς τήν πρόταση πού τοῦ ἔγινε ἀπό τόν ἐργοδότη του, τόν Σεπτέμβριο

τοῦ 1970, πρός κατάληψη θέσεως στίς Βρυξέλλες, ὁ Aubin ἀπεφάσισε νά ἐγκατασταθεῖ μέ τήν οἰκογένειά του στό Βέλγιο. Τόν Δεκέμβριο 1972, ὁ Aubin ἄλλαξε ἐργοδότη καί ἐπανῆλθε γιά νά ἐργασθεῖ στήν Γαλλία, στήν περιοχή τῶν Παρισίων, διατηρώντας, πάντως, τήν κατοικία του στό Βέλγιο.

4 Ἀπολυθείς γιά οἰκονομικούς λόγους τήν 25η Φεβρουαρίου 1975, ὁ Aubin, ὁ ὁποῖος κατέβαλε κανονικά ἀσφαλιστικές εἰσφορές πρός κάλυψή του ἀπό ἀνεργία στήν Γαλλία, ἐζήτησε πληροφορίες ἀπό τήν νομαρχιακή διεύθυνση ἐργασίας καί ἐργατικοῦ δυναμικοῦ τοῦ νομοῦ Yvelines, περί τῆς διαδικασίας πού ἔπρεπε νά ἀκολουθήσει πρός διεκδίκηση τῶν δικαιωμάτων του. Μέ τήν ἀπό 12ης Μαρτίου 1975 ἐπιστολή του, ὁ ἐπιθεωρητής ἐργασίας τοῦ νομοῦ Yvelines ὑπέδειξε στόν Aubin ὅτι σ' αὐτόν ἐναπέκειτο νά ζητήσει τήν ἐγγραφή του, ὡς αἰτῶν ἐργασία, στόν ὀργανισμό εὑρέσεως ἐργασίας τοῦ τόπου κατοικίας του, στό Βέλγιο, καί ὅτι τά ἐπιδόματα ἀνεργίας θά τοῦ κατεβάλλοντο ἀπό τίς βελγικές ὑπηρεσίες, κατά τόν τρόπο πού καθορίζουν οἱ κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου 1408/71, τῆς 14ης Ἰουνίου 1971, καί 574/72, τῆς 21ης Μαρτίου 1972.

5 Μέ ἀπόφαση τῆς 6ης Αὐγούστου 1975, τό Office national de l'emploi τοῦ Βελγίου ἐγνώρισε στόν Aubin ὅτι δέν ἠδύνατο νά τύχει ἐπιδομάτων ἀνεργίας στό Βέλγιο, προβάλλοντας, κυρίως, ὅτι, ἀντίθετα πρός τίς ἐπιταγές τοῦ βελγικοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1983 περί ἀπασχολήσεως καί ἀνεργίας, ὁ ἐνδιαφερόμενος δέν ἀπεδείκνυε ὅτι εἰργάσθη μία τουλάχιστον ἡμέρα ὡς μισθωτός στό Βέλγιο, κατά τήν διάρκεια τῶν προηγουμένων τῆς ἀπολύσεως δεκαοκτώ μηνῶν.

6 Τήν 1η Ὀκτωβρίου 1976, ὁ Aubin ἐπανεῦρε ἐργασία στήν περιοχή τῶν Παρισίων, ὅπου καί μετώκησε.

7 Μέ τήν ἀπό 14ης Μαΐου 1977 ἐπιστολή του, ὁ Aubin ἀξίωσε ἀπό τήν UNEDIC τήν καταβολή τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας. Ἡ τελευταία ἀπέρριψε τήν αἴτησή του, ἐπισημαίνοντας ὅτι δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία στήν Γαλλία.

8 Ὁ Aubin ἐνήγαγε τήν UNEDIC καί τήν ASSEDIC τοῦ νομοῦ Yvelines, αἰτούμενος τήν καταβολή τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας πού ὀφείλοντο ἀπό 25ης Φεβρουαρίου 1975 μέχρι 30ης Σεπτεμβρίου 1976, δυνάμει τῆς γαλλικῆς νομοθε-

σίας, καί τήν καταβολή άποζημιώσεως. Μέ άπόφαση τῆς 1ης Ἰουνίου 1978, τό Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων ἔκρινε τήν άγωγή άπαράδεκτη ὡς πρός τήν UNEDIC καί άβάσιμη ὡς πρός τήν ASSEDIC.

9 Ὁ Aubin ἔφεση κατά τῆς άποφάσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Cour d'appel τῶν Παρισίων καί ἐν συνεχεία άναίρεση ἐνώπιον τοῦ Cour de cassation, τό ὁποῖο ὑπέβαλε στό Δικαστήριο τά ἑξῆς ἐρωτήματα:

«(1) Γάλλος ὑπήκοος ἐργαζόμενος μέχρι τήν άπόλυσή του στήν Γαλλία, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ἐκεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία καί κατοικοῦσε στό Βέλγιο, ὅπου εἶχε ζητήσει τήν πρός τοῦτο ἐγγραφή του, ἐδικαιοῦτο, σύμφωνα μέ τήν κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, ἐπιδομάτων άνεργίας άπό τόν άρμόδιο φορέα τοῦ βελγικοῦ κράτους ἤ ἠδύνατο νά τά άπαιτήσει βασίμως καί άπό τόν άρμόδιο φορέα τοῦ γαλλικοῦ κράτους;

(2) Τό γεγονός ὅτι ἔχει ἐγγραφεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία στό Βέλγιο δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι καλύπτει τήν άπαιτουμένη άπό τήν γαλλική κανονιστική ρύθμιση προϋπόθεση, πού συνίσταται στό νά ἔχει ἐγγραφεῖ πρός τοῦτο ὁ ἐν λόγω πολίτης στήν Agence nationale pour l'emploi, στήν Γαλλία;»

Ἐπί τοῦ πρώτου ἐρωτήματος

10 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 13 παράγραφος 2, α) τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 14ης Ἰουνίου 1971, «ὁ ἐργαζόμενος πού άπασχολεῖται στό ἔδαφος Κράτους μέλους ὑπόκειται στήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ, άκόμη καί ἄν κατοικεῖ στό ἔδαφος ἄλλου Κράτους μέλους ἤ ἄν ἡ ἐπιχείρηση ἤ ὁ ἐργοδότης πού τόν άπασχολεῖ ἔχει τήν ἕδρα της ἤ τήν κατοικία του στό ἔδαφος ἄλλου Κράτους μέλους».

11 Αὐτή ἡ γενικοῦ χαρακτῆρος διάταξη πού περιλαμβάνεται στόν τίτλο II «προσδιορισμός τῆς ἐφαρμοστέας νομοθεσίας» τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 δέν ἔχει, πάντως, ἐφαρμογή παρά μόνο κατά τό μέτρο πού οἱ εἰδικές διατάξεις γιά τίς διάφορες κατηγορίες παροχῶν, οἱ ὁποῖες άπαρτίζουν τόν τίτλο III τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ, δέν προβλέπουν παρέκκλιση.

12 Τέτοια εἶναι άκριβῶς ἡ περίπτωση τοῦ κεφαλαίου 6 περί άνεργίας τοῦ ἐν λόγω τίτλου III, τοῦ ὁποίου οἱ διατάξεις ἐπιδιώκουν νά ἐξασφαλίζουν στόν διακινούμενο ἐργαζόμενο τό ὄφελος παροχῶν άνεργίας ὑπό τούς πλέον εὐνοϊκούς ὅρους

κατά τήν ἀναζήτηση νέας ἀπασχολήσεως, ὅπως ἤδη ἔκρινε τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1976 (Bestuur der Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid κατά L. J. Mouthaan, 39/76, Rec. σ. 1901), γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 71 παράγραφος 1, 6) ii) τοῦ κεφαλαίου 6.

13 Πρός τοῦτο, τό κεφάλαιο 6 περιλαμβάνει ἰδίως τό τμῆμα 3, πού ρυθμίζει μέ ἕνα μόνον ἄρθρο, τό ἄρθρο 71, τήν περίπτωση ἀνέργων οἱ ὁποῖοι, κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεώς τους, κατοικοῦσαν σέ Κράτος μέλος διαφορετικό ἀπό τό ἁρμόδιο κράτος.

14 Σχετικῶς, καί πρίν ἀναλυθοῦν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 71, στό ὁποῖο ἀναφέρεται ἡ αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως περί παραπομπῆς τοῦ Cour de cassation, πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι, καίτοι τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 17ης Φεβρουαρίου 1977 (Silvana Di Paolo, 76/76, Rec. σ. 315) καθώρισε τά κριτήρια ἑρμηνείας τῆς ἐννοίας τῆς κατοικίας κατά τό ἄρθρο 71 παράγραφος 1 ἐδάφιο 6) ii), τό δικαστήριο τῆς παραπομπῆς διεπίστωσε ὅτι ὁ ἐργαζόμενος, τῆς καταστάσεως τοῦ ὁποίου ἐπελαμβάνετο, κατοικοῦσε στό Βέλγιο καί δέν ὑπέβαλε κανένα ἐρώτημα πρός τό Δικαστήριο περί τοῦ πῶς πρέπει νά ἐννοεῖται ἡ κατοικία τοῦ διακινουμένου ἐργαζομένου. Ἑπομένως, τό Δικαστήριο πρέπει νά θεωρήσει ὡς ἀποδεδειγμένο ὅτι, σύμφωνα μέ τήν διατύπωση τῆς ἀποφάσεως τοῦ Cour de cassation, ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐργαζόμενος «πού εἰργάζετο στήν Γαλλία μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του, ... δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ἐκεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία καί ... κατοικοῦσε στό Βέλγιο ὅπου εἶχε ζητήσει τήν πρός τοῦτο ἐγγραφή του».

15 Τό ἄρθρο 71 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 περιλαμβάνει χωριστές διατάξεις ἀναλόγως τοῦ ἄν ὁ ἄνεργος εἶναι μεθοριακός ἐργαζόμενος (ἐδάφιο α) ἤ μή μεθοριακός ἐργαζόμενος (ἐδάφιο 6). Ἐναπόκειται στό ἐθνικό δικαστήριο νά κρίνει ἄν ὁ ἐνδιαφερόμενος κατά τόν κρίσιμο χρόνο γιά τήν ἐπίλυση τῆς διαφορᾶς στήν κυρία δίκη ἦταν ἤ ὄχι μεθοριακός ἐργαζόμενος κατά τόν ὁρισμό τοῦ ἄρθρου 1 6) τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ. Πάντως, ἐφ' ὅσον τό Cour de cassation ὑπαινίσσεται μέ τήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεώς του καί τά δύο, χωρίς νά λαμβάνει θέση ἐπί τῆς ἰδιότητος τοῦ Aubin ὡς μεθοριακοῦ ἤ μή μεθοριακοῦ ἐργαζομένου, τό Δικαστήριο ὀφείλει νά ἀναλύσει τήν ἔκταση τῶν ἐφαρμοστέων διατάξεων καί στίς δυό περιπτώσεις, καίτοι ὁ ἐνδιαφερόμενος δέν φαίνεται ὅτι προέβαλε, κατά τήν διαδικασία, τήν ἰδιότητα τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου.

16 Όσον άφορᾶ τόν μεθοριακό έργαζόμενο, τό άρθρο 71 παράγραφος 1 έδάφιο α) όρίζει, άφ' ένός, ότι : «i) ό μεθοριακός έργαζόμενος, ό οποίος ευρίσκεται σέ μερική ή προσωρινή άνεργία στήν επιχείρηση πού τόν άπασχολεί, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ άρμοδίου κράτους, σάν νά κατοικοῦσε στό έδαφος τοῦ κράτους αὐτοῦ· οί παροχές αὐτές καταβάλλονται άπό τόν άρμόδιο φορέα», άφ' έτέρου δέ, ότι ii) ό μεθοριακός έργαζόμενος, ό οποίος ευρίσκεται σέ πλήρη άνεργία, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ Κράτους μέλους, στό έδαφος τοῦ οποίου κατοικεί, σάν νά είχε ύπαχθεί στήν νομοθεσία αὐτή κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας άπασχολήσεώς του· οί παροχές αὐτές καταβάλλονται άπό τόν φορέα τοῦ τόπου κατοικίας καί είς βάρος του».

17 Άπό τήν διατύπωση τῶν διατάξεων αὐτῶν προκύπτει ότι ό μεθοριακός έργαζόμενος, ό οποίος ευρίσκεται σέ πλήρη άνεργία, κατάσταση στήν οποία φαίνεται ότι ευρίσκετο ό Aubin, καθ' όσον τό Cour de cassation διευκρινίζει ότι άπελύθη στήν Γαλλία, τόν Μάρτιο 1975, γιά οικονομικούς λόγους, λαμβάνει έπιδόματα άνεργίας σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Κράτους μέλους τῆς κατοικίας του.

18 Όσον άφορᾶ τόν έργαζόμενο πού δέν έχει τήν ίδιότητα τοῦ μεθοριακοῦ έργαζομένου, τό άρθρο 71, παράγραφος 1, έδάφιο 6) όρίζει ότι :

«i) ό έργαζόμενος, πλήν τοῦ μεθοριακοῦ έργαζομένου, ό οποίος ευρίσκεται σέ μερική ή προσωρινή ή πλήρη άνεργία καί ό οποίος παραμένει στήν διάθεση τοῦ έργοδότου του ή τῶν ὑπηρεσιῶν άπασχολήσεως στό έδαφος τοῦ άρμοδίου κράτους, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ, σάν νά κατοικοῦσε στό έδαφός του· οί παροχές αὐτές καταβάλλονται άπό τόν άρμόδιο φορέα·

ii) ό έργαζόμενος, πλήν τοῦ μεθοριακοῦ έργαζομένου, ό οποίος ευρίσκεται σέ πλήρη άνεργία καί ό οποίος τίθεται στήν διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν άπασχολήσεως στό έδαφος τοῦ Κράτους μέλους όπου κατοικεί ή έπιστρέφει στό έδαφος αὐτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ κράτους αὐτοῦ, σάν νά είχε άσκήσει έκεί τήν τελευταία του άπασχόληση· οί παροχές αὐτές καταβάλλονται άπό τόν φορέα τοῦ τόπου κατοικίας καί είς βάρος του. Άν όμως στόν έργαζόμενο αὐτό είχε άναγνωρισθεί τό δικαίωμα παροχῶν είς βάρος τοῦ άρμοδίου φορέα τοῦ Κράτους μέλους, στήν νομοθεσία τοῦ οποίου ὑπήχθη τελευταῖα, λαμβάνει τίς παροχές σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ άρθρου 69. Τό δικαίωμα τῶν παροχῶν σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία τοῦ κράτους τῆς κατοικίας του άναστέλλεται γιά τήν περίοδο, κατά τήν οποία ό άνεργος δύναται, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ άρθρου 69, νά διεκδικήσει παροχές κατά τήν νομοθεσία, στήν οποία είχε ὑπαχθεί τελευταῖα».

19 Οἱ διατάξεις αὐτές παρέχουν στόν ἐργαζόμενο μιά εὐχέρεια ἐπιλογῆς. Δύναται νά ὑπαχθεῖ στό σύστημα παροχῶν ἀνεργίας τοῦ κράτους τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεώς του ἤ νά ἀξιώσει τίς παροχές τοῦ κράτους τῆς κατοικίας του. Αὐτό τό δικαίωμα ἐπιλογῆς ἀσκεῖται, ἰδίως, καί μάλιστα ἀποκλειστικά, στήν περίπτωση τοῦ πλήρως ἀνέργου πού ἐπιλέγει τήν νομοθεσία τοῦ κράτους τῆς κατοικίας του, ἀφοῦ ὁ ἐνδιαφερόμενος τεθεῖ στήν διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως τοῦ κράτους ἀπό τό ὁποῖο ζητεῖται ἡ καταβολή τῶν παροχῶν. Ἀντιθέτως, ὁ ἐργαζόμενος δέν δύναται οὔτε νά σωρεύει τά ποσά τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας δύο κρατῶν οὔτε, ὅταν ἐτέθη στήν ἀποκλειστική διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως τοῦ Κράτους μέλους τῆς κατοικίας του, νά ἀξιώνει τίς παροχές ἀνεργίας τοῦ κράτους τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεώς του. Ὅσον ἀφορᾶ τό τελευταῖο, ὅπως ἐκρίθη ἀπό τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 9ης Ἰουλίου 1975 (Geatano d'Amico, 20/75, Rec. σ. 891), «τό δικαίωμα παροχῶν ἀνεργίας προϋποθέτει ὅτι ὁ ἄνεργος εἶναι στήν διάθεση τοῦ γραφείου εὑρέσεως ἐργασίας στό ὁποῖο εἶναι ἐγγεγραμμένος, ὅπως προκύπτει ἀπό τό κεφάλαιο 6 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 καί ἰδίως ἀπό τά ἄρθρα του 69 καί 71».

20 Συνεπῶς, στό πρῶτο ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Cour de cassation προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι : ὑπήκοος ἑνός τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος, ἐργαζόμενος μέχρι τήν ἀπόλυσή του στήν Γαλλία, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ἐκεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία καί κατοικοῦσε στό Βέλγιο ὅπου εἶχε ζητήσει τήν πρός τοῦτο ἐγγραφή του, δύναται νά ἀπαιτήσει μόνο τίς παροχές ἀνεργίας πού προβλέπονται ἀπό τήν βελγική νομοθεσία, ἀσχέτως τοῦ ἄν ἔχει τήν ἰδιότητα τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου.

Ἐπί τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος

21 Μέ τό δεύτερο ἐρώτημά του, τό Cour de cassation ἐρωτᾶ τό Δικαστήριο ἄν ἡ ἐγγραφή ἑνός διακινουμένου ἐργαζομένου ὡς αἰτοῦντος ἐργασία στό Βέλγιο δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἐγγραφή πρός ἀνεύρεση ἐργασίας στήν Agence nationale pour l'emploi τῆς Γαλλίας, ἐγγραφή ἡ ὁποία, σύμφωνα μέ τό γαλλικό δίκαιο, ἀποτελεῖ προϋπόθεση ἀπό τήν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ χορήγηση τῶν γαλλικῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας.

22 Ὅπως ἐλέχθη ἀνωτέρω, ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐργαζόμενος, ἐφ' ὅσον τίθεται στήν διάθεση τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπασχολήσεως τοῦ Κράτους μέλους στό ἔδαφος τοῦ ὁποίου κατοικεῖ καί ὄχι τοῦ Κράτους μέλους στό ἔδαφος τοῦ ὁποίου εἰργάζετο

πρίν καταστεῖ ἄνεργος, ἐπιλέγει ὁ ἴδιος τήν ὑπαγωγή του στό σύστημα τῆς νομοθεσίας περί παροχῶν ἀνεργίας τοῦ κράτους τῆς κατοικίας του. Δέν ὑπάρχει καμμία ἀρχή καί κανένας κανόνας κοινοτικοῦ δικαίου πού νά εἶναι ἀντίθετος πρός τήν διαπίστωση αὐτή καί πού νά ἐπιτρέπει, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, νά ἐξομοιώνεται ἡ ἐγγραφή τοῦ αἰτοῦντος ἐργασία στίς ἁρμόδιες βελγικές ἀρχές μέ ἐγγραφή ὑπό τήν ἰδία ἰδιότητα στήν γαλλική Agence nationale pour l'emploi.

23 Μολονότι ἀληθεύει ὅτι τό ἄρθρο 86, πού περιλαμβάνεται στίς «Διάφορες διατάξεις» τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, ἐξομοιώνει, ὑπό ὁρισμένες προϋποθέσεις, τήν ὑποβολή αἰτήσεως παροχῶν σέ ἄλλο Κράτος μέλος μέ τήν αἴτηση πού ἔπρεπε νά εἶχε ὑποβληθεῖ στό ἁρμόδιο Κράτος μέλος, οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖες ἀποβλέπουν στήν διευκόλυνση τῆς κυκλοφορίας τῶν διακινουμένων ἐργαζομένων καί στήν ἁπλοποίηση τῶν διοικητικῶν τους συναλλαγῶν, δέν ἔχουν, ἐν πάση περιπτώσει, ἐφαρμογή σέ περίπτωση ὅπως αὐτή πού περιγράφει τό Cour de cassation, ὅπου ἡ ἐγγραφή πρός ἀνεύρεση ἐργασίας δέν συνιστᾶ ἐκπλήρωση ἁπλῆς διοικητικῆς διατυπώσεως ἤ δέν περιορίζεται στήν κατάθεση φακέλου προοριζομένου νά διαβιβασθεῖ, πρός ἐξέταση καί διακανονισμό, στήν ἁρμοδία ἀρχή ἄλλου Κράτους μέλους, ἀλλά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, δυνάμει τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, τόν προσδιορισμό τοῦ ἁρμοδίου κράτους γιά τήν καταβολή, σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του, παροχῶν ἀνεργίας.

24 Συνεπῶς, στό δεύτερο ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Cour de cassation προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι: οὐδεμία διάταξη κοινοτικοῦ δικαίου ἐπιτρέπει τήν ἐξομοίωση ἐγγραφῆς ἑνός διακινουμένου ἐργαζομένου ὡς αἰτοῦντος ἐργασία στό Βέλγιο μέ ἐγγραφή ὑπό τήν ἰδίαν ἰδιότητα στήν Agence nationale pour l'emploi τῆς Γαλλίας.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

25 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ γαλλική κυβέρνηση καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παροῦσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδί-

κους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτῆρα παρεμπίπτοντος, πού άνέκυψε ένώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνοντας ἐπί τῶν ἐρωτημάτων πού τοῦ ὑπέβαλε μέ ἀπόφαση τῆς 7ης Ἰουλίου 1981 τό γαλλικό Cour de cassation, ἀποφαίνεται:

1) **Ὑπήκοος ἑνός τῶν Κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος, ἐργαζόμενος μέχρι τήν ἀπόλυσή του στήν Γαλλία, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε ἐγγραφεῖ ἐκεῖ ὡς αἰτῶν ἐργασία καί κατοικοῦσε στό Βέλγιο ὅπου εἶχε ζητήσει τήν πρός τοῦτο ἐγγραφή του, δύναται νά ἀπαιτήσει μόνο τίς παροχές ἀνεργίας πού προβλέπονται ἀπό τήν βελγική νομοθεσία, ἀσχέτως τοῦ ἄν ἔχει τήν ἰδιότητα τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου.**

2) **Οὐδεμία διάταξη κοινοτικοῦ δικαίου ἐπιτρέπει τήν ἐξομοίωση ἐγγραφῆς ἑνός διακινουμένου ἐργαζομένου ὡς αἰτοῦντος ἐργασία στό Βέλγιο μέ ἐγγραφή ὑπό τήν ἰδίαν ἰδιότητα στήν Agence nationale pour l'emploi τῆς Γαλλίας.**

Due Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 27 Μαΐου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due